

læg for at antage, at de zoofile særligt skulle re-
spektere dyrene og være optaget af deres trivsel.
Jeg finder *ikke* som Rådet, at et særligt hensyn til
denne gruppe kan indgå som argument mod et
generelt sodomiforbud, som Rådet anfører (s. 6).
Der er beskrevet alvorlige skader begået af zoo-
file, og flere fagfolk advarer mod at tro, at zoofile
er sandhedsvidner.

Rådet nedtøner Alvoren og de informationer,
vi har fra undersøgelser over sexskaderne på dyr
på grund af de fejlkilder, der er ved den slags un-
dersøgelser. Uanset fejlkilder mener jeg, under-
søgelserne er ret væsentlige og informative, og
jeg var meget overrasket over at se, at de ikke
blev grundigt omtalt. I stedet har Rådet væg-
tet en menneskelig indgangsvinkel, der er skæv og
giver et for pænt billede.

Bagatelagtige sager har også været brugt som
et argument mod et forbud. Af hensyn til flertal-
lets sikkerhed er det forbudt at køre eller gå over
for rødt lys; det kan for nogle få virke urimeligt
f.eks. kl. 3 om natten. Der vil være tilfælde, der
med et klart sodomiforbud, vil blive anmeldt,
som er under bagatelgrænsen. Det vil politiet
imidlertid, også med et sodomiforbud, sagtens
kunne håndtere som med det røde lys. Og som
med det røde lys, er vi nødt til at have et klart for-
bud mod sodomi, for at beskytte flertallet af dy-
rene. Vi bør ikke, for at varetage interessen for
nogle få sodomiudøvende, som nogle antager på
et ret usikkert grundlag *måske* kan bruge dyr til
sex uden at skade dem fysisk og psykisk, tøve
med at indføre et forbud. Skal vi vælge at be-
skytte de mange dyr eller de få personer, der på-
stås muligvis – muligvis og ret teoretisk (jeg tror
ikke på det) – kan bruge dyrene uden at tilføje
dem skader? Det er i virkeligheden valget. *Og
det er under alle omstændigheder umuligt et
skelne lovgivningsmæssigt.*

(Nok ikke med – Derfor mener de 125 dyrlæ-
ger også, samt en stor del af borgerne, en avis vi-
ste 83 pct., samt vist alle dyreværnsorganisatio-
ner, at vi har brug for en lovgivningsmæssig op-
stramning. Og det bør gøre indtryk.)

En del undersøgelser fra bl.a. Ty, No, Sv og
UK viser ret alarmerende resultater, der tyder på,
at sadisme og et tvangs/voldsmønster ikke sjæl-
dent optræder i forbindelse med seksuel anven-
delse af dyr (der har været nævnt op mod 70
pct.). Blandt udøverne var voldelige personer og
psykopater overrepræsenterede. Dette gik igen i

flere undersøgelser. Der var tale om psykiske og
fysiske skader af ret alvorlig art. Nogle af ska-
derne havde i øvrigt visse tydelige lighedstræk
med pædofili. Dette var og er fakta.

Dyr kan ikke sladre. Dyrene vil – især uden et
forbud – normalt ikke blive undersøgt, læsioner
vil ikke blive opdaget, de vil hele op, dyret vil
leve videre som invalid eller dø af skaderne,
uden nogen erfarer det. Nogle tilstræber dyret
skal dø, mens det anvendes, og nogle bliver sek-
suel ophidset af dyrets smerte. Det er umuligt at
undersøge dyr dybt i f.eks. skeden eller rektum
uden bedøvelse og diverse hjælpeudstyr. (Ved
en anmeldelse nogen tid efter, vil skaderne være
afhelede eller dyret er dødt og fjernet.) Bevisbyr-
den er svær, grænsende til det håbløse for politi-
et. Nogle anmeldere får en afvisning allerede i
telefonen, det er ikke med i statistikken. Andre
afstår fra at anmelde, fordi de ved, det er sådan.
En zoofil ringede selv til to politikredse, inden
han gik i gang, og fik at vide, at det var lovligt.
Med et forbud hjælper vi både politiet og dyrene
samt forebygger. Det underer mig IKKE at rigs-
politiet, der er repræsenteret her, ikke kender til
mange sager.

I § 5 i dyreværnsloven står: »Dyr må ikke
tvangsfordres, medmindre det er påkrævet for at
behandle dyret mod sygdom«.

I følge §§ 1 og 2 burde en sådan præcisering
ikke have været nødvendig.

Men på grund af præciseringen, er der ingen
fortolkningsmæssig tvivl. § 5 har gjort, at
tvangsfordring, f.eks. som basis for Foie Gras
produktion, ikke finder sted i DK. Politiet har in-
tet arbejde med det, for paragraffen har forebyg-
get og forhindret det. Der har ikke været anmel-
delse, men ved en evt. anmeldelse ville politiet
ikke behøve at påvise de svært tilgængelige ska-
der dybt i spiserøret på fuglene. Politiet kunne
nøjes med at bevise, at fuglene på stedet blev
tvangsfordret, og så få det stoppet samt evt. give
en bøde. Paragraffen fungerer primært forebyg-
gende. Kan man se parallellen til sodomi?

Det vil sige mht. sodomi, at politiet ikke ville
behøve at påvise skaderne for at kunne gøre no-
get.

En undersøgelse viste, at hvis heste anvendes
seksuelt af mænd, bruges 70 pct. vaginalt (i ske-
den) og 40 pct. i endetarmen. For hunde var tal-
lene 50 pct. og 14 pct.